Elif Uras’ın Galerist’teki Hayal Meyal sergisine dair.

Fatih Özgüven, Ekim 2016

Elif Uras, Galerist’teki Hayal Meyal sergisinde seramik ve resim işlerinde, geleneksel sanatlarla geleneksel olmayan yorumlar, Batı ve Doğu motifleri, zanaatle sanat, figürle anlatı arasında köprüler kurmayı arzu ediyor. Arzu ediyor diyorum, çünkü bu işler, ilk bakışta, kendi başlarına oldukça ciddi olan bu konularda büyük sözler söylemek amacında değilmiş gibi görünüyor. Daha çok bazı şeyleri merak ediyor gibiler: Cici bir seramik tabak aynı zamanda onu üretenlerin emeğini ve kaygılarını da yansıtabilir mi? İlk bakışta dekoratif olanda başka şeyler gizli olabilir mi? Motif ve form sandığımız kadar yansız mıdırlar yoksa başka anlamlara gebe midirler?

Seramik ve resimlere form ve konu sağlayan tarih öncesi kadınlardan günümüz kadınlarına, oradan günümüz Türkiyesi kadınlarının açık ya da kapalı olma seçimlerine uzanan bu meraka omurga sağlayan figürler, Uras’ın resimlerini karıncalar gibi dolduruyorlar. Sonsuz bir faaliyet halindeler sanki. Uras’ın özellikle büyük kompozisyonlarında dikkat çeken bu faaliyetin üretim kadar tüketim, tek başına düşüncelere dalmak kadar arkadaşlık, gezinti ya da sohbet faaliyeti de olması.

Figürlerin biraz da birer karikatür-naif resim figürleri havasında gezindiği adeta nakış nakış alanlar, batik, kumaş vb. yüzeylerini andıran resim alanları kalabalık ve eğlenceli; ama bu yüzeylerin kalabalığına ve ayrıntı zenginliğine dikkatle bakınca aynı alanda endişeler de gizli. Ev işi yapmanın sıkıntısı her iki figüre de bölünmüş görünüyor, kadın arkadaşların yan yanalığında renk, motif ve desenin nötralize eder gibi göründüğü sorular tamamen de görünmez olmuyor. Bu renkli ve nakışlı durum tam da bir parti ya da eğlence havası değil, sonuçta. Belki tam bir kabus da değil, ama şurada burada karşımıza çıkan örümcekleriyle vb. öyle olmaya da her an hazır. Bütün bu renk ve nakış, resimlerdekilerin Türkiye’ye ilişkin sorularının aciliyetini yumuşatıyor mu? Belki daha da keskinleştiriyor.

Bu faaliyetler arasında özellikle tüketim, allı morlu sarılı yeşilli poşetleri ile tamamen bir eğlence, kendini renkte ve motifte unutma hali mi? Öyle olmadığı gibi, rengin, motifin ve desenin tüketim kadınlarının başörtülerinden bol paça pantalonlara, çoraplara ve iç çamaşırlarına yayıldığı, hepsini kapladığı alanda Uras’ta bir eğlence kadar toplu bir tereddüt de var. Görünürde çekici olan tüketim oyununu başka dertleri görünmezleştiren bir renk cümbüşü olarak nereye kadar oynayabilirsiniz diye soruyor sanki bu resimler, onları seyredene.

6 Kasım'a kadar izlenebilecek sergide Elif Uras'ın seramik parçalarını yerleştirdiği stand'lar, kurduğu odalar, oluşturduğu nişler vb. ile ilgili başka, üç boyutlu dekoratif yorumlar da var. Bunlar daha kültür-tarihsel ya da Türk-Osmanlı geçmişinin dekoratif ve resimsel tezahürlerine referanslı nüanslar. Şu Art Nouveau kıvrım İstanbul'da evrile evrile başka bir şey mi olmuş? Peki aynı kıvrım, yüzyıllar öncesi bir İznik çinisinde benzer bir edayla karşımıza çıkmışsa, ya buna ne demeli?

Tags: elif uras, galerist, fatih özgüven, hayal meyal, sergi, sanat, sanat galerisi, izlenim